

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

ista inherencia est ens rōnis. ergo z distinctio erit ens ra-
tionis. Assumptū pbaf. qz iherētia talis distinctiois fun-
dat in distinctioe: z terminat ad ipm ens rōnis. qz hz ha-
bitudinē ad terminū rōnis: sed ois relatio qz hz habitudi-
nē ad terminū rōnis est ens rōnis: qz ista iherētia qz tales
hz habitudinē ad ens rōnis: erit ens rōnis. pna pz. pro-
pterea qz iherētia distinctiois fundat in distinctioe: z ter-
minat ad illd ens in quo fundat distinctio: z tale ē ens
rōnis: vt dictū est. ergo ppositū. Et sic pz ista via.

Pro intelligētia qz fit distinctio rōnis nāe
rōcinabilis. Notādū est
qz distinctio qz est a nā rōcinabilis: est distinctio nāe circa
quā pōt intellectus rōcinari de qua intellectus pōt venari mul-
tos pceptus: vt illa nā dicat esse rōcinabilis que pōt cāre
de se multos pceptus in intellectu possibilibi siue reales si-
ue rōnis. Ad idē simplex in re oio nō pōt cāre multos
cōceptus in intellectu: nisi p actū collatiuū intellectus. Pro-
batur assumptū. qz vnū obm nāliter agēs in intellectu z
possibile dispositū ad eius irrellectionē: nō causat nisi vnū
cū pceptū: qz quū agat fm vltimū virtutis sue. causat om-
nem cōceptū quē pōt cāre. ergo cū fit vnū in re: causabit
vnum conceptū de se. Probaf hoc. qz vna res nata est fa-
cere vnū conceptū adequatū: qz alias non esset vnus co-
gnoscibile nec vnico actu cognoscibile: sed istū conceptū
sibi adequatum formando: videretur imutare intellectus
qz tum natum est ipsum imutare. ergo nō formabit nisi
vnum conceptū: z ita nō alium z aliū. Ex quo sequitur
qz si formabit aliū z aliū conceptū: hoc erit precise p actū
collatiuū intellectus. Qz si detur qz facit aliū z aliū con-
ceptū: obiectum non erit vnū z simplex in re: sed de ne-
cessitate o3 dare qz in ipso fit aliqua distinctio ex natura
rei precedens omnem actum intellectus. Et ita qd tu di-
cis esse distinctioe rōnis a natura rōcinabilis: dico
eam distinctioem esse a natura ex parte rei.

Pro declaratiōe quō intellectus fit falsus q
intelligit rē aliter qz fit:
dicendū est qz ille intellectus qui sic intelligit irrellectioe
compositiua aut diuisiua est falsus. C Pro quo ē notā-
dum qz opatio intellectus est duplex: quedā est incōple-
xa: quedā cōplexa: vt est de mente Arz. 3. de anima. t. c. 21.
Operatiōi incōplexa nō opponit falsitas: sed solū pri-
uatiue ei opponit ignorantia. Sed opatiōi cōplexa op-
ponit ignorantia p uatiue z falsitas p oitiue z pte. Ad-
uertendū tamen qz operatiō incōplexa: quedam est circa
quiditatē simplr simplicē: intelligendo per talē quidita-
tem illā: que non hz conceptū resolutibile in aliquē prio-
rem conceptū quiditatiuū: sicut conceptus entis suaruz
passionū: differentiaruz vltimaz: z uoz modorū p quos
zhitur ipsuz ens. Alia est quiditas nō simplr simplex: s3
cōposita: z est ipsa quiditas resolutibilis in aliquos pcep-
tus seorsuz pceptibiles. Si loquamur de intelligentia
que est circa quiditatē primo mō: intellectus intelligens
talem quiditatē semper est verus: z in ipso non cadit de-
ceptio z error: z fm hoc pōt intelligi illud Ariz. 9. meta.
tex. com. 22. qz intellectus circa qd qdest: semper est verus.
Et hanc eandē sniam habet. 3. de anima. tex. com. 26. vbi
vult qz intellectus circa qd qdest sic est verus: quēadmo-
dum sensus circa propria sensibilia. Si loquamur de q-
ditate composita: licet intellectus simplicia irrellectioe ap-
prehendens ipsaz quiditatē: non fit formaliter falsus: tñ
potest bene esse falsus virtualiter: z est quādo intellectus
apprehendit quiditatē sub ratione aliqua sibi repugnan-
te z contradicente: sicut quando intellectus intelligit sim-
plici apprehensione hominē irrationabilē. Et hoc mo-
do locutus est Arz. 5. meta. cap. de falso: vbi vult qz ratio
in se falsa est de omni falsa. Ad modo falsitas istius rōnis
in intellectu nō est falsitas formalis: sed est falsitas virtua-
lis. Sicut exempli grā. homo irrōnalis non est cōplexo

formalis: quēadmoduz est illa que exprimit per hoc ver-
bum substantiuū est. s. dicēdo homo est irrōnalis: sed so-
lum est cōplexio virtualis: ita qz qualis est cōplexio fal-
sa: talis est falsitas psequens talem cōplexionē. Ad oppo-
situz applicādo: quū intelligētie simplicia z incōplexa nō
opponat falsitas eo modo quo dictū est: intelligere rem
aliter qz fit irrellectione simplicia: nulla est falsitas: que in
tellectio est soluz precisiua z abstractiua: pōtēdo aliqd
vnum abstractū ab alio: nō pōtēdo illud a quo fit ab-
stractio: quēadmodum mathematicus abstrahit lineam
a mā sensibili. Sed intelligere rem aliter qz est: intelligē-
tia cōpositiua aut diuisiua. (z hoc intelligēdo aliquā cō-
plexionē formalem vel virtualē) iste intellectus est falsus
formaliter vel virtualiter. Nec sequitur. intelligo rationez
abstractā ab aliquo (puta lineam a materia sensibili) nō
intellecta mā sensibili: igit intelligo lineā esse sine mā sen-
sibili. pna nō valet. pmutas enim abstractionē simplicē
verā: z nō mēdācem: in abstractionē diuisiua z mēdācē:
de quaz pma habet. 2. phyf. t. cō. 18. qz abstrahentium
non fit mendacium. z sic patet ad articulum.

Pro declaratione secūdi articuli partia-
lis secūdi articuli prin-
cipalis preter distinctionez entis quā dant auctores for-
malitātuz: est aduertēdum qz res z ens capif tribus mo-
dis. Vno modo pro omni ente qd habet esse: vel pōt ha-
bere esse extra animā: z isto modo loqitur Auic. pmo me-
taphy. ca. 5. qz ens z res sunt cōia oibus decē generibus:
qd nō est intelligendū qz ens pōtē quantū ad voces sic fit
cōe: qz certū est: qz apud oēs est vnus pceptus rei. z entis
indifferēs ad oia decē pdicamenta: qui pceptus non va-
riat qzuis voces z noia (significantiā in diuersis lingua-
talē pceptum) variēt: qz pmo piermenias. Cōceptus
sunt idem apud oēs: sed nō voces significātes cōceptus.
Secūdo pōt accipi ens z res vt distinguit ptra modū z cir-
cūstātiā rei: z isto modo nos dicimus: qz illa que impo-
rant habitudines z respectus non sunt ens z res: sed isto
modo sumptū ens p uertit cum absoluto: z sic substantia:
qz tās z qualitas tñ dicunt res z ens. Cetera autē dicun-
tur aliqd rei. Istō modo accepit Boetius in libro de tri-
nitate. paret inqt que sint differētie pdicationū: alie qui-
dē quasi rem mōstrant: alie qdē quasi circūstātiā rei: ga
ista predicant sic qz fm se rem aliquaz mōstrant. Ista vō
non esse: sed extrinsecus aliqd apponūt. Vult enim qz il-
la que importāt habitudines z respectus nō predicant
esse isto modo sumendo esse: sed soluz circūstātiā z mo-
dum entis. Unde vocat circūstātiās entis ipsas habitu-
dines. Tertio modo poterūt capi ens z res pro eo cui per
se primo cōpetit esse eo modo quo loqitur Aristo. de ente
7. metaphy. tex. comē. 2. vbi vult qz accidentia non sunt
entia nisi qa entis cui per se primo cōpetit esse: qd qdem
ens est substantia: sic etiā loqitur in eodem. 7. ipse Aristo.
tex. comē. 14. vbi vult qz qualitas z cetera accidētia non
sunt entia: nisi eo modo quo logicū dicūt: nō esse ens. Lo-
gicū dicunt qz nō ens est: non quidē simpliciter: sed non
ens: sic etiā accidētia nō sunt entia cui per se primo cōpe-
tit esse: sed sunt huius entis. Ex quo pcludimus qz ens
acceptū isto tertio modo est ens reale: z ex nā rei: quia est
ens extra aiām nō dependēs ab opatione aiē in fieri z in
conseruari. Sed in primo mēbro accipit ens cōmuniti-
me z res. In secūdo accipitur strictius. In tertio mēbro
strictissime. Ex quo apparet quomodo accipiatur illud
quod est res: z quomodo accipiatur aliquid rei.

Pro intelligētia quō ens dicat qd dicitur
de absoluto z respectiuo
est aduertēdū qz ens pus diuidit in absolutū z respecti-
uuz qz diuidat in. 10. genera gūalissima. Ex quo seqt qz
quū ens pdicet de pms ptib9 suis subiectiuis que non
sunt simplr simplices: sic pdicaf qd dicitur de absoluto

Et ē de mē
te. doc. subti.
quolibz. q. 3

Ariz. 7. me. t.
c. 2. et i. codē
L. cō. 14.

Ariz. 3. de. aia
c. u.

Ariz. 9. me. t.
c. 2. et 3. de
anima.
c. com. 26.

Ariz. 5. me.
c. com. 34.